

Druhá adventná nedeľa A

4. december 22

Mt 3, 1 – 12

Milé sestry a bratia v Kristovi

V cirkvi slávime advent: obdobie, ktoré nám chce pripomenúť novú budúcnosť božieho kráľovstva. Budúcnosť, ktorá nechce byť postavená len na nových technológiách, ale predovšetkým na hodnotách ducha, ktoré za nás nevytvorí žiadna technika. Preto máme obnoviť, očistiť svoje životy najmä ich duchovnosť. Ján Krstiteľ nás dnes vyzýva: „Pripravte cestu Pánovi, vyrovnajte jeho chodníky.“ A zároveň – aby zdôraznil potrebu pokánia - používa aj ostrejšie slová: „Sekera je už priložená na korene stromov. Každý strom, ktorý neprináša dobré ovocie vytnú a hodia do ohňa.“ Nemýľme sa teda a nezúžme cieľ adventu len na svedčanie, nezredukujme advent len na prípravu Vianoc. V advente sa jedná - povedané s trochou nadsázky - o obnovu a budúcnosť života, o budúcnosť života, ktorý spoločne vytvárame. Bolo by zlé, ak by sme naše očakávania budúcnosti vzdali, alebo ich zúžili len na to vonkajšie. Ak by sme stratili srdce otvorené pre iných, pre Boha, pre dobro. Ak by sme to všetko nahradili len tým, čo možno vlastniť, počítať. Ak by nám nechýbal kus optimizmu, ktorým vzdorujeme súčasnej melanchólii.

Pretože aj my kresťania sme súčasťou moderného sveta, do istej miery teda aj my podliehame mysleniu tohto sveta. Aj nám, ktorí sa usilujeme o vieru sa stráca vnímanie Boha ako centra nášho života, Boha ktorého vnímame ako protipól našej osoby. A tak sa nám stráca zmysel pre modlitbu, **oslabuje aj náš zmysel pre budúcnosť, aj pre budúcnosť sveta.** Namiesto toho v dnešnej spoločnosti môžeme cítiť melanchóliu, smútok za svetom minulosti. Strata zmyslu pre Boha korešponduje s melanchóliou, ktorá sa odráža aj v súčasnej popmusic alebo v iných oblastiach kultúry.

Slová o sekere priloženej ku koreňom stromu aj nám pripomínajú otázku, aký je Boh, ktorého vo svojom živote nosíme. Pretože aj nás už niekedy v cirkvi premáha pokušenie oplakávať aj staré časy, spomienky na to, čo bolo voľakedy. Namiesto kontaktu s Bohom, ktorý nás vedie k novej budúcnosti, dnes niektorí kresťania oplakávajú starú, latinskú liturgiu, či krásu starých cirkevných rúch. O našom živote ale nerozhodujú vonkajšie veci, ani tézy, ktoré zastávame alebo slovne hlásame, ale ovocie, ktoré vytvárame svojim životom.

To ovocie by malo vždy rásť, malo by mať šancu dozrievať - v istom zmysle sa teda má aj meniť, má sa aj prispôbiť vonkajším okolnostiam. Keď ale má naša viera v sebe zakódovaný rast, potom sa prispôbí, poradí si. Potom na konci môže byť úroda – nezáleží už natoľko či väčšia, alebo menšia.

Nie je to celkom ľahká úloha. Pri jej plnení nám má pomôcť aj modlitba. Apoštol Pavol v liste Rimanom vyzýval kresťanov v Ríme, aby hlasom svojej modlitby prispeli k jednote Evanjelia v začínajúcej cirkvi. Aby všetci, teda aj pohania mohli oslavovať Boha. Pavol v liste prosil kresťanov v hlavnom meste, v Ríme, aby sa svojou mohutnou modlitbou pridali k hlasu jeho osobnej modlitby a pomohli mu preniknúť pred Boha, pred božiu tvár.

Advent je obdobie pokánia, ktoré nám pripomína Boha, chrám, nebo. Chce aby sme nanovo organizovali priority nášho života, aby sme sa svojim životom snažili osloviť Boha. Tak nás chce advent priviesť k zodpovednosti za budúcnosť. Chce byť obnovou života. Nielen toho nášho ale cez nás aj života vôbec – tak aby sme sa s dôverou mohli pozrieť aj do budúcnosti.

Viliam Arbet